

Въ с. Ортакой на Босфора, до Цариградъ, живѣше първия български екзархъ *Антимъ I*. Неговиятъ домъ се наричаше *екзархия* и тукъ се събираха всички българи, които дирѣха защита отъ екзарха. По онова време въ Цариградъ имаше много българи. Измежду тѣхъ се издигаха силни еснафи, богати търговци, учители, адвокати, лѣкари, писатели, вестникари и сѣдии въ турскитѣ сѣдилища. Въ екзархията винаги седѣха 1—2 архимандрити и нѣколко владици. Всички се събираха вечерно време при екзарха и приказваха за българскитѣ бесилки и кланета. Тѣ много скърбѣха за злочеститѣ свои братя, но не смѣяха явно да се оплакватъ на чужденцитѣ, защото се бояха да се скаратъ съ турцитѣ, които ще затворятъ екзарха и разгонятъ или избиятъ българитѣ въ Цариградъ.

Единъ день топоветѣ отъ крепоститѣ въ Цариградъ започнаха да гърмятъ. Българитѣ изтрѣпнаха отъ страхъ, като мислѣха, че това е знакъ за клане. Тѣй турцитѣ бѣха направили преди години съ арменци и гърци. Виднитѣ българи плахо и тайно се събиратъ въ екзархията да разбератъ, защо гърмятъ топоветѣ. Единъ турски чиновникъ достига и съобщава, че стариятъ султанъ Абдулъ Азисъ е смъкнатъ отъ престола и на негово мѣсто е поставенъ новъ султанъ. Затова гърмятъ топоветѣ. Българитѣ си поотдѣхнаха. Не се минаха много дни топоветѣ пакъ започнаха да гърмятъ. Причината за това бѣ, че нѣкои турци не били доволни отъ новия султанъ, удушили го и вмѣсто него издигнали другъ султанъ, на име Хамидъ-ханъ. Той бѣ младъ, пѣргавъ и неговитѣ приятели разказваха между народа, че щѣлъ да спаси турската държава отъ пропадане.